

Foaie de duminică

Anul III nr. 18 (72)

26 mai 2013

Duminica a IV-a după Paști
(a Slăbănogului)

"În vremea aceea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numea pe evreiește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăcea mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora din când în când în scăldătoare și tulbura apa, și cine intra întâi după tulburarea apei se făcea sănătos de orice boală era cuprins. Și era acolo un om care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și, știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul l-a răspuns: Doamne, nu am om ca să mă arunce în scăldătoare când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul tău și umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta, Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău. Atunci, omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel Care l-a făcut sănătos." (Ioan 5, 1-15)

Trăim în aceste zile încă în atmosfera învierii. Dar trăim încă și în atmosfera Duminicii lui Toma, în atmosfera invidiei lui. Câți dintre noi, odată cu învierea, n-au trăit și ei, ca și Toma, ca și mulți dintre ucenicii Mântuitorului, îndoiala cu privire la înviere? Fiecare a rostit măcar o dată cu cugetul său, cu îngrijorare: "Dar oare va fi fost așa?" Toma a fost mai categoric: "De nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și de nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și de nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede!" (Ioan, 20, 25).

Disperarea e soluția neînțeleptilor, a capitularzilor.

Descartes spunea că "răbdarea e începutul înțelepciunii". Si mai înaintea lui, anticul Publius Syrus spusese că răbdarea e "remediul pe care îl veti de la înțelepciune". Bolnavul care rabdă durerea speră că va trece. Ucenicul care rabdă în ascultare, speră că e spre îndreptare și mântuire.

O astfel de răbdare în speranță avea și slăbănogul. De 38 de ani nu putea intra în miraculoasa scăldătoare, și totuși nu-și pierdea răbdarea, rămânea în continuare crezând că într-o zi va ajunge și el în atenția lui Dumnezeu.

Comentatorii care tâlcuiesc această întâmplare minunată se opresc asupra altui aspect, și anume asupra răspunsului pe care l-a dat slăbănogul Mântuitorului: "Nu am om care să mă arunce în scăldătoare". El expunea o stare de fapt care trebuia corectată.

Nimeni nu se găsisse, de atâta vreme, care, din milă față de el, sau din orice alt sentiment, ar fi încercat să-l ajute, să-l arunce în scăldătoare. Omul era complet singur, se afla într-o totală singurătate și izolare. Era lăsat pe seama lui însuși. Si iată cât e de rău să fie omul lăsat pe seama lui însuși! Să nu aibă alt om! Să nu aibă un prieten! Să nu aibă pe cineva aproape!

Acest lucru a venit Mântuitorul să-l corecteze. A venit să se declare El acel Om de care avea nevoie slăbănogul și nu-l găsea, pentru ca să ne dea nouă tuturor un exemplu.

Să fim oameni care ajută. Să fim oameni dedicați altora. Să fim oameni care să luptăm împotriva izolării în care se afla aproapele, și împotriva singurătății. Cineva a fost întrebat odată: care este cea mai nenorocită stare în care s-ar afla un om. Răspunsul a fost: **singurătatea.**

Evanghelia aceasta este o Evangheliu a comuniunii. **Ne învățăm să purtăm grijă unii față de alții, să trăim ca frații, să nu lăsăm pe nimeni în izolare, în singurătate, să nu lăsăm pe nimeni așa cum a fost lăsat acel slăbănog care, timp de 38 de ani, n-a găsit un om care să-l ajute.**

Se plâng unii că nu sunt iubiți. Dar oare s-au gândit să iubească și ei? **Iubirea se întoarce spre cel ce iubește.** Ea îl bucură întâi pe acela, deși ea se întoarce apoi și dinspre cel iubit. "Cel ce-si iubeste fratii, spune Sfântul Ciprian, e onorat la rândul său cu prețul iubirii" (Despre gelozie și invidie, 16).

Aceasta să învățăm din Sfânta Evangheliu de astăzi, preoți și credincioși, și, ori de câte ori vom auzi clopotul și vom vedea **biserica, să știm că aceasta este lacul Vitezda**, și aici este omul care, în numele lui Hristos, e menit să slujească, să ajute, să vindece singurătatea, să vindece izolarea, omul menit ca în numele lui Iisus **Hristos cel înviat să vă învețe la rândul său cum să fiți toți oameni pentru alții**, ca să nu mai fie pe lume slăbănogi care să se plângă că "nu au om!" Să nu mai fie om suferind lăsat pe seama lui însuși!

IPS Antonie Plămădeală
<http://www.crestinortodox.ro>

„Frații mei, totdeauna când vă sculați după o boală, să vă aduceți aminte că boala aceasta a fost un mijloc de a vă curăți, de a vă ușura, de a vă lumina viața. Căci zice dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul: "Precum focul curăță rugina de pe fier, așa boala curăță păcatele de pe om". O boală, dacă o suferi cu mulțumire și dacă te spovedești și-ți pare rău de păcatul săvârșit, îți ridică tot canonul, pentru că în boală nu se cere omului nici post de mâncare, nici metanie, nici priveghere. Cine primește boala cu mulțumire și cu dragoste, ca un pedepsit de la Dumnezeu, își curăță sufletul său de păcate în timpul de aici. Iar dacă se curăță și mai trăiește și este sănătos, să-și aducă aminte de cuvântul Mântuitorului din Evangheliu de astăzi: "Iată, te-ai făcut sănătos, acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău!". AMIN! Părintele Ilie Cleopa

Mulțumim celor care au ajutat biserica Mărtișor prin direcționarea a 2% din impozitul pe 2012 sau prin alte mijloace. Dumnezeu să vă binecuvinteze dragostea!

Hristos e mai aproape de noi când ne simțim pierduți

părintele Rafail Noica

Fiecare ființă umană se naște, petrece o vreme în această viață, iar apoi Dumnezeu ne cheamă la El, gândindu-Se doar la un singur lucru, și anume, **cum să ne aducă pe noi în viața Sa**.

Ce este această viață pe care n-o trăim acum? Trebuie să recunoaștem că încă nu trăim viața adevărată. Cea de acum este un început în care luăm deciziile ce ne vor duce în viața adevărată. După căderea omului, **scopul vieții nu este acela de a cunoaște șarpele lui Adam, ci acela de a face diferența între bine și rău. Să distingem binele de rău și să alegem binele, deoarece răul nu reprezintă o alegere.** Ce este răul? Răul nu există, deoarece numai creația lui Dumnezeu există, iar El nu a creat răul. Și atunci ce este, totuși, răul? Ei, bine, **răul este o denaturare a binelui pe care Dumnezeu l-a creat. Răul este o minciună, iar dacă oamenii trăiesc în această minciună, înseamnă că ei trăiesc în ceva ce nu există.** Ce se va întâmpla cu ei când vor trece la cele veșnice? Vor rămâne în această minciună? Oare vom fi așa cum se spune în Apocalipsă despre fiară, "*că era și nu este, măcar că este*"? Ce înseamnă asta? Aici este minciuna. Ce înseamnă a exista? **Viața noastră pământească reprezintă un început și, din punctul acesta de vedere, Dumnezeu nu există așa cum spun atei, ci El este însăși existența. Dumnezeu "este" dintru început, El Însuși este începutul.** Dumnezeu este existență, El este calea ce duce spre "a fi", într-un Adevăr.

Trebuie să înțelegem poruncile nu doar ca pe norme etice, dar și pe ca un mod de a trăi, de a merge către Adevărul vieții, ca ceea ce ne conduce către acest fel adevărat de "a fi". În special în Evanghelia după Ioan, Hristos zice de multe ori că viața veșnică este Cuvântul Tatălui. Cuvântul Domnului este Însuși Hristos. Așadar, Cuvântul Domnului este o persoană. Cândva vom fi capabili să înțelegem acest lucru, însă nu acum, dar este, într-adevar, ceva **extraordinar să putem înțelege acest lucru înainte de a muri, să putem merge până în adâncurile sensurilor vieții înainte de a muri.**

Sfântul Siluan (Athonitul) L-a întrebat pe Dumnezeu: "*De ce diavolul nu mă lasă să mă rog cu mintea curată?*". Și Domnul i-a răspuns: "*Cei mândri suferă de la draci*". Starețul se ruga de 15 ani, iar acesta a fost singurul răspuns al Domnului după toată această vreme. Și i-a zis Domnului: "*Sufletul meu a văzut că ești milostiv, învață-mă ce să fac*". Iar Domnul îi răspunde: "*Ai spus că sunt milostiv și că sufletul tău M-a cunoscut, încrede-te mie și nădăjduiește*". **Viața e o călătorie în care trebuie să ne încredem Domnului.** Și Sfântul Siluan a ascultat Cuvântul Domnului și a început să se roage și să cânte, că va rămâne în întuneric pe vecie, zicând: "*Mintea mi s-a curățit de diavoli și de gânduri păcătoase*".

Gândurile păcătoase au drept sursă duhurile rele. Dumnezeu a spus să avem credință în El până și în iad. Sfântul Siluan așa a făcut, iar Sfântul Duh mărturisea inimii sale și astfel s-a mântuit. Și-a parcurs călătoria vieții **și îi rămăsese un singur lucru de înfrânt - propria mândrie,** iar Domnul i-a arătat cum să o învingă. Părintele Sofronie (Saharov) ne-a zis de multe ori să nu facem asemeni Sfântului Siluan, să nu ne imaginăm în iad, căci aceasta nu este măsura noastră, ci calea perfecțiunii. Cei care au făcut astfel s-au îmbolnăvit. Fantezii ale mândriei!

Iubirea Domnului e așa cum cântăm și în paraclis. Dragostea nu abandonează, El nu a abandonat niciodată pe nimeni. Cei pierduți l-au părăsit pe Domnul, dar El n-a părăsit niciodată pe nimeni. Iubirea Lui Dumnezeu se schimbă și nu poate fi alterată, iubirea Sa nu poate abandona. **În cele mai grele momente, Dumnezeu ne este alături** și nădăjduim că Dumnezeu ne va da în orice situație învățăturile de care avem nevoie. Poate vom descoperi că **Dumnezeu ne este mai aproape la vreme de necaz decât în momentele de bucurie.**

Moartea este tragică, însă nu este nici o tragedie în ea. Dumnezeu este atotputernic, iar acesta este lucrul sensibil în ce-L privește. Domnul să vă ajute în toate suferințele voastre și să vă bucure, nădăjduind că vom fi cu toții împreună la poarta Raiului pentru a trăi viața veșnică!

Din cuvântul **părintelui Rafail Noica**, de la Mănăstirea ortodoxă „Sfântul Ioan Botezătorul“ din Essex (**noiembrie 2010**) (<http://ziarullumina.ro/cuvant-pentru-suflet/hristos-e-mai-aproape-de-noi-cand-ne-simtim-pierduti>)

Subiectul catehezei din 26 mai 2013 - Învierea noastră prin botez

Programul săptămânii 26 mai 2013 - 2 iunie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică 26 mai	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica Slăbănogului) - Pr.Dragoș
Duminică 26 mai	17 - 19	- Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză - Pr.Dragoș
Luni 27 mai	17 - 19	- Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil - Pr.Dragoș
Miercuri 29 mai	9 - 11	- Sfințirea mică a apei - Pr.Dragoș
Vineri 31 mai	9 - 11	- Taina Sfântului MASLU
Vineri 31 mai	17 - 18	- Slujba acatistului - Pr.Dragoș
Sâmbătă 1 iunie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragoș
Sâmbătă 1 iunie	17 - 18	- Vecernia duminicii a 4-a după Paște - Pr.Ticu
Duminică 2 iunie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica Samaritencei) - Pr.Ticu
Duminică 2 iunie	17 - 19	- Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză - Pr.Ticu